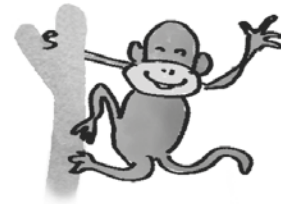

HELP
we hebben een
dierentuin!

*Een krokodil als hoofdprijs
Het is hier (g)een hotel*

Wat voorafging

Ik kan het me natuurlijk bijna niet voorstellen, maar misschien heb jij deel 1 van deze serie niet gelezen. (WAT?! IS ER EEN DEEL 1?!* WAAROM HEB IK DAT NOG NIET GELEZEN?! Ja, dat is er. Het heet: *Een krokodil als hoofdprijs.*)

Dan weet je misschien niet helemaal wat er allemaal al gebeurd is.

Of misschien heb je deel 1 wél gelezen maar is er ondertussen een kokosnoot of zo op je hoofd gevallen, heb je geheugenverlies en weet je niet precies meer wat er allemaal gebeurde in dat eerste deel.

Ik vertel het je graag.

Zie je, Sem was op een dag met zijn opa in de dierentuin. Daar wonnen ze de hoofdprijs van een loterij. Dat bleek een krokodil te zijn. Nee, geen pluchen

Nur 282/W062201

Bisac JUV002260 / JUV019000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXII Tekst: Marlies Slegers

© MMXXII Illustraties: Iris Boter

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
marliesslegers.nl
irisboter.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

* RENNEN! NAAR DE DICHTSTBIJZIJNDE BOEKWINKEL OF BIBLIOTHEEK!

krokodil en ook geen opgezet exemplaar. Een levende, zo'n echte met een grote bek en blinkende tanden en een chagrijnig humeur. Die werd op een avond afgeleverd bij Sem en zijn ouders. Nu weet ik niet hoe jouw ouders zouden reageren, maar Sems ouders waren niet zo heel blij met een krokodil in huis. Sem zelf vond het wel cool. Hij noemde de krokodil Billie.

Ondertussen had opa een oud schilderij verkocht dat hij op een van zijn reizen als piloot had gekregen. Het schilderij bleek veel geld waard. Met de opbrengst kocht opa de dierentuin op. Het hele gezin – pap, mam, Sem en opa – verhuisde daarheen en ze gingen wonen tussen de olifanten, stokstaartjes, pinguïns en nog veel meer.

Sems oma woonde, toen ze nog leefde, in Huize De Morgenster. Nu ze er niet meer was, bleef opa toch trouw op bezoek gaan in het huis. Hij was goed bevriend met de Zuid-Afrikaanse meneer Nelson Pretorius. Zo goed, dat Nelson ook naar de dierentuin verhuisde.

Nelson spreekt trouwens vooral Zuid-Afrikaans. Dat is niet zo moeilijk. Je moet gewoon een beetje logisch nadenken over wat er kan staan. Hardop herhalen wat meneer Pretorius zegt, helpt ook. *Suid-Afrikaans is glad nie so moeilik nie.*

De dierentuin bleek wel een opknappertje. De vorige directeur – een nare kleine man, die het liefst

een handtasje van Billie had gemaakt – bleek namelijk helemaal niet van dieren te houden, tenzij ze verwerkt waren in een gehaktballetje of een bontjas (óf een handtasje). Daarom zorgde hij niet goed voor de beesten en zaten ze in veel te krappe, vieze hokjes. Ze hadden geen speelgoed en verveelden zich nogal. Sommige dieren, zoals Billie, zaten ook alleen,* wat best sneu was. De oude directeur wilde gewoon geen geld uitgeven aan de dierentuin.

Wat opa echter niet wist, was dat er een inspectie was geweest van de dierentuin, net voordat opa hem gekocht had. Agaath Hopjes, van de Commissie voor het Welzijn van Dierentuindieren, had besloten dat de dierentuin dicht moest als er niet snel iets verbeterde aan de situatie van de dieren.

Omdat opa nu de nieuwe directeur was, besloot Agaath Hopjes dat ze nog een paar jaar de kans kregen om een succes van de dierentuin te maken. Wel zou ze de dierentuin streng in de gaten houden.

En sindsdien werken Sem, zijn vader, zijn moeder en opa keihard om de dierentuin open te houden. Sems moeder Merel heeft een restaurant in de dierentuin geopend, zodat bezoekers ook een lekker hapje kunnen eten: Vlees Noch Vis. Je kunt er alleen

* Inmiddels heeft Billie er twee vriendjes bij: Tillie en Willie. Dat zijn nog kleine krokodillen.

overheerlijke groentegerechten krijgen (en frietjes en pannenkoeken, maar niets waar beesten in verwerkt zitten, tenzij er een verdwaalde slak in de slablaadjes zit). Sems vader Hugo is commercieel directeur van de hele beestenboel geworden. Meneer Pretorius is de opzichter. Hij let er dus op dat het goed gaat met de dieren. Hij woont in een apart huisje in de dierentuin. Er werken nog meer mensen: Walter, Sita en George. En Sem? Die doet van alles in de dierentuin. Soms helpt zijn beste vriend Jay mee, of komt zijn klasgenoot Soraya langs, want iedereen vindt het leuk om bij Sem thuis te komen. Het gaat inmiddels een stuk beter met de dierentuin. Er moet nog ENORM veel gebeuren, maar de bezoekers komen graag langs en er wordt weer een beetje geld verdiend.

Het is heel hard werken in de dierentuin. Je kunt dieren niet om vijf uur in de middag met een knopje uitzetten, om ze dan pas de volgende dag om negen uur in de ochtend weer aan te zetten. Ook in de weekenden gaat het werk gewoon door, net als in de vakanties.

En wat moet je nog meer weten? O ja: Sem zit in groep 7B bij meester Bilal. Daarnaast voetbalt hij bij FC Zwalkenberg.

Goed, nu ben je (weer) een beetje op de hoogte. Dus hup, zoek een lekker leeshoekje en *dan beleef ons 'n nuwe avontuur!*

Een verdrietig begin

Met tranen in zijn ogen keek Sem naar Raja. Ze stonden allemaal om de tijger heen. Sita depte haar ogen droog. Walter snoof. Opa bukte en aaide met trillende hand de lobbies, die levenloos op de vloer lag. Dierenarts Ilse borg haar stethoscoop weg.

Raja had zijn ogen dicht. Dat kwam ook omdat hij haast blind was en fel licht hem pijn in de ogen deed. Vaak had Raja gewoon in zijn buitenverblijf gelegen, zijn ogen dicht en zijn kop gericht naar de zon, een tevreden grijns om zijn bek. Hij leek dan wel een koning, vond Sem.

Maar nu was het anders. Niemand zei iets.

Mam veegde met een vinger langs haar ooglid en legde een arm om Sem heen. Het was alsof ze daarmee een knopje indrukte bij Sem, want opeens begon hij hard te huilen en duwde zijn gezicht tegen mam aan.

Iedereen zweeg. Toen namen ze een voor een afscheid van de tijger door even naast hem te knielen en zijn kop aan te raken.

Sem, de dierenarts Ilse, mam en opa bleven als laatsten in het verblijf.

‘Hartstilstand en ouderdom,’ zei Ilse zacht. Ze glimlachte verdrietig. ‘Tijgers worden in het wild niet ouder dan tien jaar en Raja heeft het hier heel goed gehad, ook al was hij blind. Hij is achttien geworden. Dat is een heel mooie leeftijd.’

Nelson was degene die Raja dood had aangetroffen en hij was snel naar hun huis gegaan, terwijl hij Ilse oppiepte.

‘Die tier is dood,’ had Nelson gezegd, met een bleek gezicht.

‘Welk dier?’ Opa had opgekeken van de krant.

‘Raja. Hy het doodgegaan...’

Ze waren op een drafje met z’n allen naar het tijgerverblijf gerend. Daar, op de vloer tussen de planten, waar hij het liefst lag, had Raja gelegen. Ilse was hem al aan het onderzoeken. Gelukkig was de dierentuin nog niet open geweest, zodat ze allemaal de tijd hadden om afscheid te nemen van het roofdier.

Sem legde zijn hand op Raja’s vacht. Zijn tranen drupten op zijn grote kop.

Opa schraapte zijn keel en knielde naast Sem.

‘Ach, jongen... Zo gaan de dingen, ook in een

dierentuin. Soms worden er dieren geboren, maar ze gaan natuurlijk ook een keer dood. En het was Raja’s tijd.’

Sem knikte woordeloos en bleef met zijn hand door de vacht woelen. Raja was al wat stijf geworden.

‘En nu?’ vroeg hij met verstikte stem aan de dierenarts. ‘Wat gaat er nu gebeuren?’

‘Nou, eerst gaan we Raja hieruit halen,’ zei Ilse. ‘We willen niet dat de bezoekers een dode tijger zien liggen, en bovendien is het zo enorm warm, dat er heel snel allerlei ongedierte op Raja af zou komen. Daarna kijken we wat we met hem doen. Ik zal wat telefoontjes plegen. Ik denk dat er misschien wel een museum is dat hem graag wil hebben.’

‘En dan?’

‘Dan zetten ze hem bijvoorbeeld op. Zeker tijgers zijn geliefd, omdat er niet zo veel meer van zijn in de wereld.’

Sem wreef wat snot weg onder zijn neus. ‘Wij hebben toch ook een museum met opgezette dieren? Daar is zijn moeder toch ook? Waarom kan hij daar niet naartoe?’

‘Dat museum is nog niet open voor publiek,’ zei opa. ‘En eerlijk gezegd staat het er al bomvol dieren. Daarbij kost het veel geld om een beest goed op te laten zetten en dat geld investeer ik nu liever in levende dieren, Sem, begrijp je dat?’ Opa aaide Sem over zijn hoofd. ‘Dan kan Raja misschien beter naar een ander museum, waar mensen hem nog tot in de eeuwigheid kunnen bewonderen.’

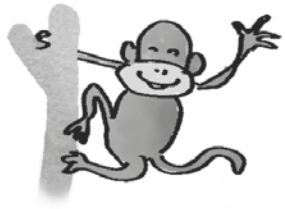
Sem knikte zwijgend. Hij stond op en keek nog een keer naar het prachtige beest.

Het was geweldig om in een dierentuin te wonen, maar dieren die doodgingen, dat vond hij het meest vreselijke deel ervan. Soms werd er wel een dode vogel of vis gevonden, maar Sem had in de paar maanden dat ze de dierentuin nu hadden, nog niet meegemaakt dat een groot dier dood was gegaan. Hij had Raja altijd al geweldig gevonden. Hij was hier in de dierentuin geboren en het was de enige tijger die ze nog hadden. Omdat Raja blind was, zo had

Ilse hem uitgelegd, was er nooit iets aan Raja’s verblijf veranderd. Hij was er geboren en had er alleen met zijn moeder, Raniah, geleefd, tot zij doodging. Daarna had Raja er alleen geleefd. Wie niet wist dat Raja blind was, zou dat ook nooit hebben geloofd, want hij liep altijd rustig rond en botste nooit ergens tegenaan. Dat kwam omdat hij precies wist hoe alles stond, zijn leven lang al.

En nu was hij overleden.

‘Dag Raja,’ zei Sem zacht en hij sjokte het verblijf uit.

Een ijskoude tijger en gestoomde bejaarden

Een paar dagen later kwam dierenarts Ilse opgetogen de keuken van het restaurant binnengelopen. ‘Goed nieuws! Een museum in Londen wil Raja hebben. Ze halen hem morgen op en dan gaat hij naar The Natural History Museum. Daar zullen duizenden bezoekers per jaar hem zien!’

Sem, die mam hielp met koekjes bakken, keek haar vragend aan. ‘Waar is hij nu dan?’ Het verdriet was al een beetje weggetrokken. Raja, zo had opa uitgelegd, had echt een prima leven gehad. In het wild had Raja geen schijn van kans gehad, met zijn blindheid. ‘Dan had hij zijn eerste verjaardag nog niet eens gehaald, dus we mogen blij voor hem zijn dat hij hier geboren is. En dat hij zo oud mocht worden.’ Daar had Sem troost uit gehaald.

‘Raja ligt in de koeling. Zo doen we dat met dieren die overleden zijn. Tot we weten wat we met ze gaan

doen, liggen ze daar. Er is nu al een koelwagen van het museum onderweg naar ons, en dan nemen ze hem morgenochtend mee. Mmm, Merel, wat ruiken die koekjes lekker!’

Mam glimlachte flauwtjes en knikte. ‘Neem er maar eentje, hoor, ik ben nog wel even aan het bakken. Dan kunnen we ze weer verkopen.’

Mam zag er een beetje pips uit. Ze veegde met haar hand wat slierten haar uit haar gezicht. ‘Poeh, is het nou zo warm hier?’

‘Het is overal warm,’ grijnsde Ilse. ‘Het klimaat is echt van slag. Ook de dieren hebben er last van. En dan sta je hier ook nog bij een oven, dus het is niet zo vreemd dat je het heet hebt. Nou, ik ga weer aan de slag, maar dit nieuwtje wilde ik jullie echt even vertellen. Dan weet je dat er iets goeds met Raja gaat gebeuren, Sem.’ Ilse pikte nog snel een koekje, grijnsde en liep weg.

Sem ging verder met het koekjesdeeg en mam dronk een glas water.

‘Ik hoef alleen mijn neus maar te volgen om te weten waar ik heen moet,’ riep opa terwijl hij naar binnen liep. ‘Chocoladekoekjes, mmm!’ Hij pakte een warm koekje van de schaal en knipoogde naar Sem.

‘Ik denk dat ik er misschien wat te veel heb gebakken,’ zei mam. Ze keek peinzend naar de schalen.

‘Ging je niet nog naar De Morgenster? Neem er dan maar wat mee.’ Ze vulde een papieren zak met koekjes. ‘Hier. Beter dan die voorverpakte dingen die ze anders waarschijnlijk krijgen. Sem, stop maar met het deeg. Het worden er te veel en met dit weer eten mensen misschien liever ijsjes. Ik vries het deeg wel in voor volgende week.’

Opa pakte de papieren zak met koekjes aan. ‘Sem, ga je mee naar De Morgenster? Ze vinden het altijd zo leuk als jij er ook bent!’

Het was ontzettend warm in Huize De Morgenster. Niet zomaar een beetje warm, maar zo heet dat de bewoners bijna gestoomd werden. Het was al bijna twee weken meer dan dertig graden geweest, en voorlopig zag het er niet naar uit dat de hittegolf voorbij zou zijn.

De bewoners hadden het zwaar. Ze plakten en zweetten en smolten bijna.

De wielen van meneer Grutjes’ rolstoel waren zacht geworden van de hitte. Trouwens, meneer Grutjes zelf zag er ook niet al te fris meer uit. Hoewel het al een paar weken flink zonnig was, zagen de meeste bejaarden eruit alsof ze al maanden geen daglicht

hadden gezien, alsof ze in een verzorgingstehuis op de Noordpool* zaten.

De bewoners van De Morgenster zaten met deze hitte vooral binnen. Maar ook daar was het warm.

Pieterneel Jansma had niet eens de fut meer om een vogeltje na te doen, zoals ze zo vaak deed. Ze zat lusteloos in haar stoel, als een zanduiltje in de woestijn.

Zelfs Truus Dingelen en Gerda Kattenberg hadden geen zin om ruzie te maken.

‘Heet...’ pufte Truus.

‘Ja, enorm heeeeeeeet...’ piepte Gerda. Zweet liep als een waterval langs haar wangen.

‘Dat zei ik. Heet.’ Truus zuchtte.

Mevrouw Chung leek de warmte, als een van de weinigen, niet heel erg te vinden. Ze stond in een hoek en beoefende tai chi.** Het zag er een beetje bijzonder uit, alsof ze in slow motion een dans uitvoerde. Ze had op haar telefoon wat Chinese muziek opgezet.

Begeleider Nouh liep puffend rond met waterijsjes. ‘Kom, meneer Grutjes, neem nou maar een raketje. Dat zal u goeddoen! Dan koelt u een beetje af.’

‘Raketjes, raketjes...’ bromde meneer Grutjes. ‘Ik

* Wanneer je in de wintermaanden op de Noordpool zou zitten, zou je geen enkel streepje zonlicht zien. Dat komt omdat het er dan de hele dag donker is als de nacht.

** Een soort Chinese bewegingskunst, alsof je bokst met je schaduw.

kan geen raketje meer zien! Ga lekker zelf op zo'n raketje zitten en vlieg naar de maan!

'Ik lust er wel een!' riep Sem.

Nouh glimlachte en gaf hem het ijsje dat meneer Grutjes niet hoefde. Nouh gaf ook de dames een raketje.

'Die van mij is het lekkerst,' zei Gerda Kattenberg.

'Nee. Die van mij is veel kouder.' Truus nam een enorme hap.

'Zo kan het toch niet langer!' Opa keek naar Sem. Zelf had opa ook een rood gezicht van de hitte. Met een zakdoek wiste hij wat druppels uit zijn nek. De zak met koekjes lag onaangeraakt op de tafel, want de bewoners vonden het duidelijk te warm voor versgebakken koekjes.

Sem keek rond. De meeste bewoners zaten in een korte broek met een shirtje erboven. Op de magere beentjes van mevrouw Kattenberg zaten lange haren. En de dikke benen van mevrouw Dingelen pasten maar net in haar korte broek.

De ramen stonden open, maar dat hielp niet. Ook kwamen er daardoor allemaal insecten naar binnen gevlogen, die bescherming tegen de hitte zochten. Bijen, vliegen, en zelfs een sprinkhaan.

'Waarom is het hier niet wat koeler?' Sem stopte het waterijsje snel in zijn mond, want het smolt zo hard dat hij het nauwelijks kon bijbenen.

'De airconditioning is kapotgegaan.' Opa schudde zijn hoofd. 'Dit gebouw is ook te oud.'

Op datzelfde moment kwam de directeur van het tehuis de woonkamer binnen. Achter hem liep een lange vrouw. Ze had een wijde jurk aan in heel felle kleuren, haar haren opgestoken in een wilde knot, en ze droeg een opvallende witte bril aan een koordje om haar hals. Grote oorbellen rinkelden boven haar schouders. Ze maakte driftig aantekeningen in een schrift en liep in zichzelf mompelend langs de muren en ramen.

'Simon!' De directeur kwam met uitgestoken hand op opa afgelopen. 'Wat leuk dat je er weer eens bent. Wat brengt jou hier?'

'We waren in de buurt en liepen even naar binnen om iedereen gedag te zeggen.'

'Wat gezellig. Hoe gaat het met de dierentuin?'

'Goed, goed... Nou ja, het is heel hard werken en er moet nog van alles gebeuren. Daarom ben ik hier niet zo vaak meer. Er staan zo veel verblijven leeg op dit moment, die wil ik gaan vullen, zodat de bezoekers wat meer hebben om naar te kijken. Maar dat kost behoorlijk wat geld. We zijn bezig het zeeaquarium op te knappen. Dan kunnen daar weer vissen en schildpadden in. Wat een hitte hier, Jan.' Opa zuchtte diep.

De directeur knikte met een ernstig gezicht. 'Het is hier echt te warm. Gisteren viel meneer Bouchad

flauw... Bezweken door de hitte. Dit soort temperaturen zijn echt niet goed voor onze bewoners. Daarom heb ik een architect laten komen.' Hij wees op de vrouw, die nu op een muur klopte en iets opschreef. 'Ze gaat kijken of we de boel kunnen verbouwen. De waterleiding is laatst gesprongen, en het gebouw is hard aan verbetering toe. Een beter luchtsysteem, zodat het hier niet zo heet wordt, bijvoorbeeld. Een hoger plafond zou ook helpen.' De directeur wrong zijn handen. 'Hopelijk hebben we voldoende geld voor zo'n verbouwing. Nou, ik ga eens kijken wat ze aan het doen is. Hou het hoofd koel, Simon. Dag Sem.' De directeur liep naar de architect toe, die druk gebarend tegen hem begon te praten.

Sem slikte het laatste hapje van zijn ijs door.

'Wat is "bezweken door de hitte"?'

'Dat betekent dat de warmte je te veel wordt. Niet alle oude mensen kunnen daar even goed tegen.'

'Maar jij bezwijkt toch niet door de hitte? Neem anders snel nog een ijsje!' Sem keek opa wat benauwd aan.

Die glimlachte en woelde Sem door zijn haren.

'Nee, maak je geen zorgen. Ik drink ieder halfuur een glaasje water, dat is ook heel goed. En ik ben gelukkig wel wat gewend. Had ik je al eens verteld over die ene keer dat ik in Abu Dhabi was, in de woestijn? Het was er wel vijftig graden...' Opa was vroeger

als piloot overal ter wereld geweest. 'En in de sloppenwijken van India kon het ook zeker zo heet worden. Daar gingen we wel eens heen om mensen te helpen. Daar kon je een eitje bakken door het gewoon op een steen te laten vallen.' Hij lachte bij de herinnering. 'Alleen zat het eitje dan wel onder het straatvuil.' Toen keek hij weer somber. 'Maar heel eerlijk gezegd voelt het hier ook wel als vijftig graden. Dat kan niet gezond zijn. Nou, kom, we gaan maar weer eens. Yin Ling, doe je een beetje rustig aan in deze warmte?'

Mevrouw Chung keek hem glimlachend aan en knikte. 'Dag Simon. Dag Sem.' Ze zei er in het Chinees nog iets achteraan en ging toen verder met de rare bewegingen.

Sem stootte opa aan. 'Ik weet wel hoe we de bewoners af kunnen laten koelen!'

'O? Hoe dan?'

'Nou, toen ik vanochtend bij de olifanten was, gooiden ze allemaal zand en modder op zichzelf. Zita vertelde me dat ze dat doen om koel te blijven. De modder en het zand beschermen ze. Misschien moeten we hier in de tuin een grote modderpoel maken! En daar gaan ze dan allemaal in en dan hebben ze het niet meer zo warm!'

Opa bleef even staan en keek Sem lachend aan. 'Ik geloof niet dat Nouh daar heel blij van zou worden. Maar je hebt gelijk: er moet wel iets gebeuren!'